

Gefle Dagblad

Utskriftsvänlig version | FREDAG 17 NOVEMBER 2006

Kultur:

Kärleksbombning!

PUBLICERAD: [05-09-24]

INFÖR

- **Tekniken dör utan konsten, slår konstnär Annika Erixån fast med sin GPS ("dagens sextant!") i handen.**

Verkligen?

- **Ja, vi måste tillbaka till de genuina, kulturella värdena. Jorden, kroppen och förlängningen - platsen där kroppen kopplar ihop sig.**

Säger kvinnan som gått med slagruta på Limön, i Axmar och i Texas och lagt sina storslagna

labyrinter, projekt i mänsklighetens namn.

Globody heter, som hon säger, hennes sista stora projekt. Ett projekt som i dag presenteras på Konstcentrum. Och den här gången började allt i det könskodade rummet, eller rättare med boken, rapporten "Speglingar av rum" OM det könskodade rummet med fokus på platsens och rummets betydelse för hur kön skapas och reproduceras och skriven av genusforskarna Carina Listerborn och Tora Friberg. Till texten: Annika Erixåns bilder.

Det växte till ett ettårigt jämställdhets/konstprojekt i Gävle.

- Det klarnar inte förrän man förstår det med kroppen..., säger Annika Erixån när jag ber henne ge sin tolkning av "könskodat rum", för skulptören en praktisk, konkret definition.

Tillsammans med nyutbildade scenografen Ann-Kristin Jonsson - som "roddat" och även tillverkat några skönråa betongpelare till markörer i den utställning som endast i dag visas utanför Konstcentrum - har hon i projektets namn arbetat ihop referensgrupper från bland annat Konst-, hög- och Vasaskolan.

- Hur var staden konstruerad från början, hur ser det ut i dag. Delaktighet är demokrati. Det handlar om meningen med livet, vad vi gör med vår omgivning och lämnar efter oss. Därför handlar det som händer i dag, lördag - från dagens forskar- och kulturkonferens på Konstcentrum och hela vägen, längs med ån - om rummet, det offentliga rummet. Om VEM som har rätt till det, om dess inbjudet våldsamma platser och om - lovebombing.

- Området vid Heartbreak är det mest våldsamma i stan, berättar Annika Erixån. Därför bygger vi en platsspecifik social skulptur där, kl 19. Vi ska ösa kärlek över det stället! Och i december ska vi utvärdera och se om det påverkat överfallsstatistiken där...

Fredsduvor i choklad och flytande kärlekssaker i ån. Men tiden? Borde ni inte finnas där med all kärlek vid två-tretiden på natten, när alla ska hem från krogen?

- Hm, men den här sortens kraft verkar i fördröjningen, den expanderar efter ett tag, ungefär vid två-tretiden...

På något vis låter det logiskt. Man står ofta stum inför Annika Erixåns iver och organisatoriska förmåga. Lördagen är både examen och inspirationsdag, säger hon, utifrån Joseph Beuys devis om hur möten och diskussioner mellan människor är lika mycket konstnärligt material som papier-mache och betong.

Så vad händer med projektet sen, förutom en film och en bok i december?
- Vi vill skicka det in i framtiden, förstås, säger Annika Erixån. Fortsätta diskutera och agera kring hur kulturen och tekniken bäst kan tjäna oss att bygga en trygg stad.

Och så det där om att det här skulle vara ditt sista stora projekt?
- Ja, säger Annika Erixån. Sen ska jag sätta mig någonstans och måla miniatyrer...
Fan trot.

Sanna Wikström

Stäng fönstret! (utskriftsversionen öppnades i nytt fönster)